

Înainte de a începe să vă împărtășim experiența noastră în procesul de adopție, îmi doresc să înțelegeți cum am ajuns pe acest drum, deoarece foarte multă lume ne spune cât de norocoasă este ea, iar adevărul este că noi suntem cei norocoși.

Povestea noastră începea în Februarie 2012, iar eu aveam 18 ani când în urma unui diagnostic destul de grav am aflat că nu voi putea da naștere unui copil. Spun “a da naștere” și nu “a fi mamă” pentru că a fi mamă este mult mai mult de atât, este mult mai mult și mult mai frumos decât cele 9 luni în care acel copil se află în pântecul ce îi dă viață. Firește, fără acele 9 luni, nici mamele biologice, nici cele din inimă nu ar putea ajunge mame, dar este nevoie de mult mai mult pentru a te numi mamă.

Călătoria noastră începea atunci, atât ca și cuplu, cât și ca familie, iar eu am avut parte de un sprijin moral fantastic, am avut și am alături un om minunat care nu doar că m-a sprijinit pe parcursul bolii, dar a continuat să mă privească ca pe un om normal, fără nici o problemă. După 3 ani ne-am căsătorit și după alți 3 am început să simțim că fetița noastră s-a născut undeva în lume și ne așteaptă să o aducem acasă.

Așa s-a întâmplat ca în Februarie 2018 să depunem actele pentru atestatul de familie adoptatoare. Nu o să vă spun că a fost ușor, poate doar din punct de vedere legislativ, acolo lucrurile au decurs firesc, însă pe plan emoțional lucrurile nu erau prea roz. În acea perioadă auzeam doar de femei însărcinate în jurul meu și deși le doream tot binele din lume, o mică parte din mine era atât de afectată și de geloasă încât dacă auzeam că se plâng de vreo durere le consideram cele mai egoiste ființe. Credeam atunci că ele nu realizează cât sunt de norocoase și probabil fiecare femeie care se confruntă cu infertilitatea, indiferent cum a apărut aceasta, se va simți măcar pentru un moment rănită.

Ajungând să depunem actele pentru atestat am înțeles că nu se caută copil pentru părinți ci doar părinți pentru copii, că ei sunt cei mai importanți, că sunt puși pe primul plan și că adopția trebuie să se desfășoare în interesul suprem al copilului. Am plecat la drum cu dorința de a adopta un copil cât mai mic, nou născut dacă s-ar fi putut, dar am înțeles pe parcurs că fiecare copil e unic și își așteaptă părinții adevărați să îl ia acasă; am înțeles că aceste minuni nu te așteaptă într-un glob de cristal și că pot veni cu un bagaj emoțional pentru care trebuie să fii pregătit și mai ales am înțeles că iubirea lor, odată ce o câștigi este infinită.

Procedura obținerii atestatului a fost emoționantă, nu ne doream un copil perfect ci doar să nu aibă probleme irecuperabile, deoarece știam că bagajul nostru emoțional nu ar fi suportat încărcătura suplimentară. Așa ca după 3 luni am obținut atestatul de familie aptă să adopte. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne programăm pentru a vedea lista copiilor greu adoptabili despre care ni se vorbește și în timpul cursurilor, iar acolo am văzut și blocat o copilă cu ochii ca doua mășline negre, suspectă de o boala pe care am fi încercat să ne-o asumam dacă s-ar fi confirmat.

A urmat o săptămână în care am așteptat detalii despre fetița cu ochii negri, pentru că era din alt județ, dar se pare că fetița noastră ne-a ales prin softul de potrivire și când am primit telefonul prin care am fost anunțați că am intrat în potrivire am știut că e felul ei de a ne trage de mânecă și de a ne anunța că e pregătită să vină acasă. Nu are rost să vă mai povestesc despre nopțile nedormite până am ajuns să o cunoaștem, dar o să vă

povestesc despre cum a fost și ce am simțit în momentul în care am cunoscut-o. Era atât de mică, dar avea un zâmbet atât de mare încât ar fi putut cuceri pe oricine într-o secundă. A zburat în brațele soțului meu și nu i-a mai dat drumul, iar abia pe finalul vizitei a venit și la mine în brațe. Nu am fi vrut să mai plecăm fără ea și din acel moment am știut că ea ne aștepta pe noi, iar noi pe ea. Încercam să îmi dau seama cum am putut trăi fără ea și eram atât de emoționați când ne privea cu ochisorii ei mari, iar când râdea, era cel mai frumos sunet din lume. O priveam și nu ne venea să credem că e adevărată și că ne aștepta pe noi.

La vizitele următoare ne-a fost din ce în ce mai greu să ne despărțim de ea, dar când a ajuns acasă a fost ca și cum ar fi fost acolo dintodeauna. Nu a fost ușor, a trebuit să recuperăm destul de multe cu ea, pentru că așa cum spuneam, copiii aceștia nu ne așteaptă într-un glob de cristal, am făcut kinetoterapie și abia la 2 ani a plecat singurică pe picioare, încă refuză anumite tipuri de mâncare, îi este încă foarte greu să încerce lucruri noi și a durat ceva până a acceptat alți copii în jurul ei, însă suntem convinși că împreună vom reuși să ne dezvoltăm armonios pe toate planurile, iar fericirea și zâmbetul ei merită orice sacrificiu.

Anul acesta, în Iunie, împlinim 2 ani de când suntem o familie și nu îmi pot imagina cum ar arăta viața noastră fără ea. Este minunată din toate punctele de vedere, cu tot cu încăpățânarea ei, ne luminează zilele, iar seara, la culcare, când mânuțele ei mici îmi cuprind fața, năsul ei îl atinge pe al meu și ne pupam ca eschimoșii, gurița ei mică rostește cele mai minunate cuvinte din lume: te iubesc, mami! iar eu mă consider cea mai norocoasă femeie, mamă.

Ca o încheiere îmi doresc să vă spun că indiferent dacă va hotărâți să vă căutați copilul în lista de copii greu adoptabili sau dacă așteptați potrivirea, atunci când va fi pregătit, cumva, copilul dumneavoastră va veni acasă, acolo unde îi este locul și unde îl așteptați cu atâta dor și dragoste, iar toate greutățile vor deveni fulgi de nea în comparație cu dragostea și împlinirea ce o aduc ei în viața noastră.